

Chương 14

Từ giờ cho tới thứ Sáu, Cassandra chỉ muốn cho hôn lễ qua đi mau chóng. Chị cô và Kat làm cô rối tung rối mù lên suốt cả tuần. Wulf vui vẻ, không cản trở họ.

Nếu họ có hỏi ý kiến anh chuyện gì, anh chỉ đáp một câu, “Tôi không muốn can thiệp vào chuyện giữa ba người phụ nữ đâu, chẳng phải chiến tranh thành Troy bắt nguồn từ đó sao.”

Chris thì không khôn ngoan được như vậy, nhưng cuối cùng cũng học được cách tránh xa khỏi căn hộ bất cứ khi nào có thể. Hoặc chạy biến ngay khi nhìn thấy ba người phụ nữ tiến về phía cậu.

Giờ này, Cassandra đang đứng trong phòng ngủ, mặc váy cưới và chờ đợi. Mái tóc nâu vàng dài thướt để xõa trên vai vì đó là phong tục của quê hương Wulf. Cô đội vương miện bạc, cài hoa tươi - lại một phong tục khác của dân Bắc Âu. Chris nói với cô rằng vương miện này đã được truyền lại từ đời em dâu của Chris qua nhiều thế hệ trong gia đình anh.

Việc cô đội nó có ý nghĩa to lớn. Cô cảm giác được mình đang gắn kết với quá khứ của anh.

Wulf cũng mang theo thanh kiếm gia truyền, khi con họ kết hôn, nó cũng sẽ làm như vậy.

Cửa chậm rãi mở ra, Urian xuất hiện phía bên kia ngưỡng cửa. Mái tóc vàng dài của anh cũng để xõa xuống vai, anh mặc bộ đồ đuôi tôm bằng chất liệu lụa đen thanh nhã. “Cô sẵn sàng chưa?”

Sau một hồi tranh luận, cuối cùng mọi người quyết định để Urian làm người đưa dâu. Apollite không có phong tục giống con người. Bởi có thể cha mẹ cô dâu đã qua đời lâu rồi nên họ chọn người đưa dâu để dẫn cô dâu vào lễ đường và đọc lời tuyên thệ gắn kết cặp đôi.

Cassandra ước gì có thể mời một mục sư tới nhân dịp này, nhưng cả cô và Wulf đều nhất trí rằng làm vậy là gây khó khăn quá đáng cho người dân ở đây. Nên họ quyết định cử hành hôn lễ theo kiểu của Apollite.

Đầu tiên Urian không chịu nhận lời nhưng Phoebe nhanh chóng thuyết phục anh, làm thế chỉ có lợi cho anh thôi.

“Anh sẽ làm người đưa dâu và tỏ ra tử tế với Wulf nếu không anh cứ việc ngủ trên sô-pha. Mãi mãi, và dựa vào tuổi của anh thì từ đó cũng có chút ý nghĩa nào đó đấy.”

“Wulf đã tới chưa?” Cassandra hỏi Urian.

Anh gật đầu. “Cậu ta và Chris đang chờ cô ở khu sảnh chính.”

Kat đưa cho cô bông hồng trắng quấn ruy-băng đỏ và trắng. Phong tục của Apollite.

Cassandra cầm lấy bông hồng.

Kat và Phoebe đứng trước mặt cô rồi dẫn đường. Tay khoác tay, cô và Urian bước ngay sau họ.

Phong tục Bắc Âu là lễ cưới phải diễn ra ngoài trời. Vì chuyện đó còn nguy hiểm hơn cả việc mời mục sư nên họ quyết định thuê khu chợ Shanus và vài thành viên hội đồng đã cố hết sức mang tới những chậu cây và hoa thủy sinh để mô phỏng một khu nhà vườn.

Thậm chí họ còn xây luôn cả một đài phun nước nho nhỏ.

Cassandra lưỡng lự khi bước vào sảnh đường.

Wulf và Chris đứng trước thác nước xây vội nhưng trông vẫn rất đẹp. Cô nửa chờ mong Wulf sẽ mặc quần áo kiểu Bắc Âu như thời xưa. Thay vào đó, anh và Chris đều mặc áo đuôi tôm đồng bộ với Urian.

Mái tóc dài của anh được chải chuốt cẩn thận và buộc lơi phía sau. Bộ cánh bằng lụa ôm sát lấy cơ thể anh một cách hoàn hảo, hằn lên những múi cơ rắn chắc. Cả đời cô chưa từng thấy ai đẹp hơn thế.

Anh tựa như một pho tượng lộng lẫy.

“Ta sẽ tiếp tục từ đây.”

Cassandra há mồm kinh ngạc khi nghe giọng bố vang lên phía sau.

“Bố?” cô thốt lên, xoay người lại nhìn ông đứng đó với nụ cười tươi rói.

“Con không nghĩ bố lại có thể lỡ ngày cưới của cô con gái bé bỏng chứ?”

Cô nhìn bố một lượt, trái tim động thành thịch. Cô không thể tin ông có thể tới đây. “Nhưng làm thế nào ạ?”

Ông gật đầu ra hiệu về phía Wulf. “Đêm qua Wulf đã tới nhà và mang bố tới đây. Cậu ta nói lễ cưới sẽ không hoàn chỉnh nếu không có bố. Cậu ta cũng kể về Phoebe. Cả đêm qua bố ở cùng với chị con để trò chuyện và tìm cách làm con bất ngờ.”

Mắt bố đong đầy những giọt lệ khi nhìn xuống bụng cô. “Con đẹp lắm, con yêu.”

Cô lao vào vòng tay ông, hoặc ít ra khoảng cách gần nhất có thể bởi cái bụng cản trở cô. Đây là món quà tuyệt vời nhất Wulf tặng cho cô.

Cô thôn thức như một đứa trẻ.

“Chúng ta có nên hoãn tiệc cưới lại không đây nếu như cậu định dìm mọi người trong nước mắt thế này?” Kat hỏi.

“Không!” Cassandra đáp, cổ trắn tĩnh lại. “Tớ ổn rồi. Thật đấy.”

Bố hôn lên má cô, đặt tay cô và khuỷu tay ông rồi dẫn cô về phía Wulf. Kat và Phoebe đi tới đứng phía sau Chris trong lúc Urian tới bên Phoebe. Người duy nhất không quan hệ với cô dâu chú rể có mặt ở đây là Shanus, anh đứng lùi ra sau dõi theo họ với ánh nhìn thân thiện, cho thấy anh rất vui khi được chứng kiến hôn lễ của hai người.

“Cảm ơn anh,” cô làm khẩu hình với Wulf, anh cười khẽ đáp lại khiến tim cô như tan chảy.

Trong giây phút đó, cô cảm nhận tình yêu trọn vẹn dành cho anh. Anh sẽ trở thành người chồng tốt với cô trong những tháng tới, và anh sẽ trở thành một người cha hoàn hảo.

Dù Chris có nói gì chẳng nữa.

Lúc tới gần vị hôn phu của cô, bố cầm tay cô và đặt vào tay Wulf. Rồi bố gỡ dải ruy-băng đỏ và trắng khỏi cánh hồng và quấn nó vào tay hai người.

Cassandra chăm chú nhìn Wulf. Ánh mắt anh nóng bỏng. Âm áp. Chúng nung nấu tình cảm và lòng tự hào khi anh nhìn cô. Điều đó khiến cô run rẩy và nóng cháy.

Ánh mắt anh chạm tới từng bộ phận trên cơ thể cô.

Anh ghi chặt tay cô khi bố cô bắt đầu tuyên thệ lời ràng buộc hai người với nhau. “Qua màn đêm chúng...”

“Ánh sáng,” Urian thì thầm rõ to, cắt ngang lời ông.

Mặt bố cô ửng đỏ. “Xin lỗi, bố phải học cái này gấp quá.” Ông hắng giọng và bắt đầu lại. “Qua ánh sáng chúng ta được sinh ra và qua... qua...” Ông ngập ngừng.

Urian bước lên thì thào vào tai ông.

“Cảm ơn con,” ông nói. “Hôn lễ này không giống ở chỗ chúng ta lắm.”

Urian gật đầu và lùi lại nhưng trước đó anh bất chợt nháy mắt với cô, không giống với anh lúc thường lắm.

“Qua ánh sáng chúng ta được sinh ra và trong màn đêm chúng ta đi lại. Ánh sáng là tình yêu của mẹ cha chào đón chúng ta tới thế giới này, và tình yêu của người bạn đời đưa chúng ta ra khỏi nơi đó.”

“Wulf và Cassandra được định mệnh gắn kết, để hành trình của hai con dễ dàng hơn, hai con sẽ an ủi lẫn nhau trong những đêm dài sắp tới. Khi đêm cuối cùng tới...” Bố bỗng dừng lại hai mắt tràn lệ.

Ông nhìn cô. Nỗi thống khổ và khiếp sợ cô nhìn thấy trong đôi mắt ông khiến cô bật khóc.

“Bố không thể,” ông khẽ nói.

“Bố ời?”

Ông lùi lại, nước mắt lăn dài trên má.

Phoebe chạy tới vòng tay ôm lấy ông.

Cassandra dợm bước tới nhưng Phoebe ngăn lại. “Kết thúc buổi lễ đi, Uri.”

Chị đưa bố đứng sang bên.

Cassandra muốn đi cùng họ nhưng cô nhìn ra bố xấu hổ và buồn bực vì đã làm hỏng lễ cưới của cô. Vậy nên cô ở lại bên cạnh Wulf.

Urian đi tới đứng cạnh họ. “Khi đêm cuối cùng tới, chúng ta thề sẽ kẻ vai sát cánh, làm dịu đi đau đớn của kẻ sẽ phải ra đi trước.”

“Chúng ta chạm tới tâm hồn của nhau. Thở lên da thịt của nhau. Nhưng chúng ta tồn tại chỉ có một mình, cho tới khi đêm tới và thần Số phận tuyên bố chúng ta được đoàn tụ dưới chôn Katoteros.”

Cassandra bật khóc lần nữa khi Urian thốt ra từ “thiên đường” trong tiếng Atlantis.

Urian bước tới chỗ cái bệ đặt chiếc cốc màu vàng tinh xảo. Hình ba nữ thần Số phận được khảm xung quanh. Anh đưa nó cho Cassandra. “Bình thường, chiếc cốc này đựng máu của hai người hòa chung nhưng vì không ai trong cả hai thực sự thích thú trò đó nên thay bằng rượu.”

Urian đưa cốc cho Cassandra, cô nhấp một chút rồi chuyển sang cho Wulf, anh cũng làm tương tự. Wulf trả lại cốc cho Urian. Theo phong tục của Apollite, Wulf cúi xuống và hôn cô để vị rượu trộn lẫn giữa cả hai.

Urian để chiếc cốc lại trên bệ và kết thúc buổi lễ. “Cô dâu Cassandra, người duy nhất trên thế gian. Vẻ đẹp, sự duyên dáng và sức quyến rũ của cô là di sản của những người đi trước để lại cho cô, và cũng là món quà ban cho con cháu cô.”

“Người đàn ông này, Wulf, trái lại, là sản phẩm của...” Urian nhíu mày trong lúc dừng lại. “Sản phẩm của một mẹ khôn không chịu được ý nghĩ rằng con cháu của Apollo thống trị trái đất này.”

“Tử tế đi, Urian!” Phoebe quát lên từ chỗ chị đứng cạnh bố.

Anh nổi quạu lên. “Chỉ riêng việc anh vừa làm lễ kết hôn cho một thành viên trong gia đình em với một kẻ mà anh thề phải tiêu diệt cũng đủ thấy anh tốt cỡ nào rồi.”

Phoebe lườm anh tới mức nghe rõ ý nghĩ trong đầu chị lúc này là, anh sẽ phải ngủ một mình ít nhất một tuần.

Nếu không muốn nói là có thể lâu hơn.

Urian cong môi nhìn Wulf. Rõ ràng Urian đổ tội cho anh vì khiến vợ bực mình. “Tốt thôi. Tôi mừng vì còn chưa nói thật lòng đây,” anh khẽ thì thầm trong hơi thở.

Rồi nói to hơn, Urian quay lại với buổi lễ. “Chính những điểm tương đồng đưa hai người lại với nhau và sự khác biệt sẽ thấp lửa cho cuộc sống của hai người. Mong các thần phù hộ và bảo vệ cuộc hôn nhân này, chúc hai người...” Anh dừng lại lần nữa. “Hai người đã có con rồi nên ta bỏ qua nhé.”

Phoebe gằm nhẹ trong khi chính Cassandra cũng lườm anh tóe lửa.

Urian nhìn sang Wulf với ánh mắt muốn giết người. “Chúc hai người tận hưởng từng phút giây còn lại.”

Rồi anh ta tháo ruy-băng nối hai tay của họ lại rồi thắt nút đôi. Dải ruy băng sẽ không duy trì được tới đêm và sáng ra họ sẽ cắt nó rồi chôn đi lấy may.

Chris và Kat dẫn đường trở về căn hộ.

Bố đi tới cạnh Cassandra và vòng tay ôm cô. “Bố xin lỗi vì không thể hoàn tất buổi lễ được.”

“Không sao đâu bố ạ. Con hiểu mà.”

Cô thực sự hiểu. Chỉ nghĩ đến tương lai phải nói tạm biệt ông cũng khiến cô đau đớn.

Khi về tới căn hộ, theo phong tục Bắc Âu, Wulf bế cô lên bước qua ngưỡng cửa. Cô ngạc nhiên vì anh làm vậy chỉ với một tay, tay kia đang bị buộc vào với cô rồi.

Chris rót rượu cho mọi người. “Đây là phần ở quê Wulf, mọi người sẽ uống đến say mềm rồi tiệc trong suốt cả tuần. Người Viking muôn năm! Từ tổ tiên của chúng ta tới những chàng thanh niên choai choai bây giờ!”

“Cậu có thể tiệc tùng” Wulf nói, “nhưng đừng để tôi bắt gặp cậu say đấy.”

Chris đảo mắt, rồi cúi xuống nói với bụng Cassandra. “Này anh bạn nhỏ bé, cẩn thận đấy, cứ ở trong đó tới khi Đức vua Lo lắng không đủ sức giết chết mọi niềm vui của nhóc nữa.”

Wulf lắc đầu nhìn cậu. “Tôi ngạc nhiên là cậu ở đây một mình mà không mời những người bạn mới quen đấy.”

“Vâng, em biết rồi. Em sắp đi tìm họ rồi. Kyra đang lập một chương trình mới và em muốn qua đó thử xem sao.”

Urian khịt mũi. “Đi hẹn hò thì cứ nói thẳng ra cho rồi.”

Gương mặt Chris đỏ lựng như cà chua. “VẬY mà em cứ nghĩ...” - cậu vừa nói vừa chỉ ngón cái vào Wulf- “anh là tệ lắm rồi. Người nhà Peters các người thế nào mà đều bị thu hút bởi những tên thâm bại như thế này vậy?”

“Tôi không bằng lòng đâu nhé,” bố cô lên tiếng.

Wulf cười phá lên. “Nhóc à, tốt nhất cậu nên đi tìm Kyra đi trước khi tự đào hố chôn mình.”

“Em cũng nghĩ thế.” Chris nói rồi xin phép chuồn luôn.

Kat tới sau lưng Cassandra và giúp cô cởi vương miện. “Để tớ cất nó vào hộp cho.”

“Cảm ơn cậu.”

Không khí trong phòng bỗng có vẻ kì quặc.

“Bố à, bố có muốn sang chỗ bọn con chơi không?” Phoebe hỏi.

“Chắc chắn rồi.” Ông hôn lên má Cassandra. “Coi như thế là xong tiệc cưới, giờ ta nghĩ hai con nên ở riêng với nhau.”

Kat cùng đi với họ.

Chỉ còn lại anh và cô trong nhà, Wulf lôi chiếc nhẫn kim cương một carat hoàn hảo từ túi ra và trượt vào ngón tay cô. Chiếc nhẫn khắc hoa văn tinh xảo của người Bắc Âu. Cô chưa thấy vật nào đáng yêu hơn thế.

“Cảm ơn anh, Wulf,” cô thở mạnh.

Wulf gật đầu. Anh nhìn cô chăm chú dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt cô sáng lên những tia ấm áp.

Vợ của anh.

Điều duy nhất anh chưa bao giờ nghĩ tới. Ít nhất không phải trong một nghìn hai trăm năm qua.

Bình thường vợ chồng người ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật, rồi nghĩ ngợi về tương lai. Họ sẽ sống cả đời bên nhau ra sao...

Anh không muốn nghĩ về tương lai. Viễn cảnh ấy ảm đạm quá. Và tràn ngập thương đau. Lẽ ra anh cũng không nên để cô xâm nhập trái tim mình. Từng ngày anh vẫn cố gắng và rồi lại phát hiện ra cô đã tiến sâu hơn hôm trước.

“Cassandra Tryggavason,” anh thì thầm, gọi thử tên mới của cô.

“Nghe cũng hay đấy chứ?”

Anh chạm tay vào môi cô. Giống như cả con người cô, đôi môi mới mềm mại và đẹp để làm sao. Quyến rũ. “Em có hạnh phúc không?”

“Có ạ.” Nhưng ánh mắt xanh lúc của cô vẫn nhá lên tia u buồn.

Anh chỉ ước sao có thể xóa bỏ chúng vĩnh viễn.

Cassandra nhón chân lên để hôn anh. Wulf rên rỉ bởi hương vị của cô. Cả cách cô vòng tay ra sau gáy anh, những ngón tay thon dài, mảnh khảnh quấn lấy tóc anh.

Mùi hương hoa hồng xâm lấn anh, khiến anh mê say, nóng bỏng. “Em đẹp quá, Cassandra của anh.”

Cassandra nóng mình bởi câu tán tỉnh với chất giọng trầm thấp. Cô yêu cái cách anh gọi cô là của anh.

Cầm lấy bàn tay cô vẫn đang bị buộc lại với anh, anh dẫn cô về phòng ngủ.

Cassandra cắn môi nhìn theo dáng người cao ráo, điển trai. Anh dịu dàng đặt cô lên giường rồi dừng lại.

“Làm sao có thể cởi quần áo với dây buộc ở cổ tay thế này?”

“Tay áo của em có thể cởi ra được.”

“Nhưng của anh thì không.”

“Vậy thì anh sẽ phải mặc chiếc áo đuôi tôm này cả đêm. Eo ôi!”

“Eo ôi?” anh đùa cợt hỏi lại. “Bỗng nhiên anh lại trở thành “eo ôi” hả?”

Cô rên lên khi anh nâng cầm cô và cắn lấy môi cô. “Kinh khủng luôn ấy chứ,” cô hôn hển đùa lại.

“Em biết không, theo truyền thống của người Viking, sẽ phải có người chứng kiến đêm tân hôn đấy.”

Cô rùng mình khi bàn tay nóng ấm của anh lướt trên làn da trần của cô. “Không có ý xúc phạm đâu nhưng em mừng đây không phải thời của anh nữa.”

“Anh cũng vậy. Anh sẵn sàng giết bất cứ gã nào nhìn được vẻ đẹp thật sự của em. Nếu bọn họ mà nhìn thấy, anh chắc chắn bọn họ sẽ mơ tưởng tới em suốt thôi, và anh không cho phép điều đó.”

Cô nhắm mắt lại, tận hưởng lời bày tỏ của anh trong lúc anh cởi váy của cô ra.

Anh dừng lại một chút để hôn lên phần bụng nhô ra của cô. Ngay khi làn môi anh sượt qua, cô cảm nhận chuyển động quấy đạp rất nhẹ bên trong.

“Chúa ơi,” cô thở mạnh. “Em vừa cảm thấy con!”

Anh ngả ra. “Sao cơ?”

Mắt cô đong đầy lệ, cô đặt tay lên chỗ môi anh vừa chạm và muốn cảm nhận đứa bé thêm lần nữa. “Em đã cảm thấy con,” cô nhắc lại. “Vừa xong.”

Mắt Wulf cũng sáng lên niềm tự hào, anh chúc đầu xuống rồi lại hôn lên bụng cô. Anh dụi má lún phún râu vào làn da trần của cô.

Đáng lẽ Cassandra nên cảm thấy xấu hổ khi để một anh chàng đẹp trai dụi vào mình trong lúc thân hình cô thì to như một con cá voi, nhưng cô không thấy vậy. Cô chỉ thấy dễ chịu khi có anh ở bên.

Anh là người hùng của cô. Không phải vì anh đã cứu cô mà còn vì cách anh chung sống với cô. Cách anh ôm cô khi cô khóc. Cách anh an ủi cô.

Anh là sức mạnh, là sự can trường của cô.

Cô biết ơn vì có được anh. Cô không muốn đổi mặt với kết cục cuộc đời một mình.

Wulf sẽ không để như vậy. Anh sẽ ở bên cô cho dù nhìn thấy cô ra đi chỉ làm anh đau đớn tới chết đi sống lại. Anh sẽ nắm tay cô, và khi cô rời nhân thế, anh sẽ mãi nhớ về cô.

“Em thậm chí không biết tên của bà ngoại.”

Wulf nhíu mày. “Sao cơ?”

“Em không biết tên của bà ngoại em. Mẹ em chết trước khi em kịp hỏi. Phoebe cũng nói chị ấy chẳng bao giờ hỏi. Em không biết cả ông và bà trông như thế nào. Em chỉ biết mỗi ông bà nội nhờ những tấm hình. Em nghĩ rồi tới lúc em cũng chỉ là một tấm hình đối với con. Nó sẽ nhìn em như em nhìn ông bà mình. Những người vô nhân ảnh. Không có thực trên đời.”

Mắt anh nổi lửa. “Em có thực đối với con, Cassandra. Anh hứa đấy.”

Cô ước sao điều đó là thật.

Anh mở rộng tay ôm choàng lấy cô. Cassandra níu giữ lấy hơi ấm trên cơ thể anh. Cô muốn đẩy mọi nỗi buồn và thương tiếc ra khỏi tâm trí.

Cô chẳng làm được gì hơn. Nếu đã là điều không thể tránh khỏi thì sẽ luôn là như thế ít ra cô còn có những giây phút an bình trước đó.

Cô bỗng vừa cười phá lên, lại vừa khóc.

Wulf ngả ra, ngậy người nhìn cô bồi hồi.

“Em xin lỗi,” cô nói, cô điều khiển cảm xúc. “Em chỉ bỗng nhiên nghĩ tới một bài hát ngớ ngẩn, ‘Seasons in the Sun’. Anh biết bài đó không, “Chúng ta đã vui chơi bên nhau, chúng ta đã có những mùa nắng đẹp. Chúa ơi, em đúng là bị tâm thần rồi.”

Anh lau nước mắt rồi hôn lên má cô. Đôi môi ấm áp thiêu đốt da thịt cô. “Em mạnh mẽ hơn bất kì chiến binh nào anh từng biết. Đừng bao giờ xin lỗi anh thêm lần nào nữa chỉ vì em dám công khai nỗi sợ hãi của mình, Cassandra ạ.”

Tình yêu cô cảm nhận được từ anh tràn sang cô, khiến cô nghẹt thở còn hơn cả tiếc nuối. “Em yêu anh, Wulf,” cô thở mạnh. “Hơn tất cả những gì em nghĩ mình từng yêu.”

Wulf không thở nổi khi nghe những lời chân thành ấy. Chúng đâm xé anh như những mảnh vụn thủy tinh.

“Anh cũng yêu em,” anh đáp, cổ họng thít lại bởi sự thật không thể chối cãi. Anh không muốn buông tay cô. Không bao giờ.

Nhưng anh chẳng thể làm gì để ngăn cản điều đó.

Cassandra ngạc nhiên khi anh ập tới hôn cô điên cuồng. Anh cởi nốt đồ trên người cô ra với tốc độ vũ bão. Cô cởi cúc áo sơ mi trên người anh, và khi họ không tìm được cách nào cởi hẳn nó ra cùng áo khoác ngoài, Wulf liền xé hết tất cả.

Cô cười phá lên trước cảnh tượng đó. Nhưng tiếng cười ngưng bật ngay khi anh đặt thân hình nóng bỏng, nặng nề lên trên cô rồi quay lại ngẫu nhiên môi cô.

Anh cuộn mình nằm xuống, kéo cô lên lên. Anh luôn chăm sóc cô cẩn thận để không đè ép lên bụng cô, khiến cô hoặc con bị tổn thương.

Mắt anh rục cháy.

Bốn bàn tay đan nhau đặt trên nhau. Wulf luồn ngón tay mình vào tay cô, giọng anh ồ ồ thốt lên lời hứa.

“Anh sẽ không để em ra đi mà không phải chiến đấu.”